

„Bratři! O nic nemějte starost! Ale ve všem předkládejte Bohu své potřeby v modlitbě a prosbě s děkováním. Pak Boží pokoj, který převyšuje všechno pomyšlení, uchrání vaše srdce a vaše myšlenky v Kristu Ježíši.“ Flp 4, 6

S LOVO NA ŘÍJEN

MILÍ FARNÍCI, SESTRY A BRATŘI,

dalším stavebním kamenem mše svaté je Úkon kajícího (Actus paenientialis).

Již „Učení apoštolů“ vybízí křesťany: „V den Páně se shromážděte, lamte chléb a slavte Eucharistii; nejdříve však vyznejte své hříchy, aby vaše oběť byla svatá“ (Didaché 14, 1). Mše svatá jako celek a zvláště přijímání má moc odpouštět hříchy. Ale možnost k zamyšlení, pokání a obrácení se nám nabízí již na začátku ve vyznání vin. Máme vyjádřit lítost nad nedostatky, slabostmi a hříchy, protože jenom ti vědomí si své hříšnosti odcházejí z Božího domu ospravedlnění.

Dnešní formy:

- „Confiteor“ přišel do latinské liturgie z východu v 6.-7. století. Obsahuje v sobě určitý prvek dramatičnosti. Společenství s knězem stojí před soudním stolicem Božím jako obžalování, obstoupení svatými s Pannou Marií a andělskými kůry. Každý se přiznává ke svým vinám a prosí o ochranu a přímluvu Bohorodičku Marii, všechny anděly a svaté, i své bratry a sestry, aby k němu byl Bůh milosrdný. Člověk nehřeší jenom myšlením, slovy a skutky, ale také zanedbáváním dobrého. Proto bychom se měli vážně sami sebe ptát: kde jsem zanedbal svoji povinnost, kde jsem nevykonal, co jsem mohl dobrého vykonat?
- Žalмовý verš „Smiluj se nad námi, Pane. Hřešili jsme proti tobě. Ukaž nám, Pane, své milosrdenství. A dej nám svou spásu“ je biblický, složen z J1 2, 17 a Ž 85, 8. Vyjadřuje krátce a pregnantně prosbu o slitování. Odlehčuje úvodní obřady, a tak je vhodný k nedělní bohoslužbě.
- Litaniové Kyrie spojuje různá zvolání chvály s aklamací Kyrie - Pane smiluj se nad námi. Zvolání je možné volně formulovat. Tato forma připomíná původní podobu Kyrie. Odlišuje se jen tím, že zvolání jsou adresována Synu a ne Otcí.
- Aspersion (Asperges) je snad nejkrásnější forma kajícího úkonu, protože je vzpomínkou na křest a zároveň pokáním, Zeleným čtvrtkem a Velikonocemi. Spojují se zde křest a eucharistie, mytí nohou a Poslední večeře. Kněz požehná vodu, zaintonuje „Asperge me“ nebo „Vidi aquam“, lid pokračuje ve zpěvu a je pokropen svěcenou vodou. V nádvořích antických bazilik stojí studny. Nebyly přepychem, lidé se v nich umývali. Jedna taková studna připomíná: „Nipson anamemata, me manan opsin - Omyj své hříchy, nejenom tvář.“ Voda nám připomíná křest, ve kterém jsme byli osvobozeni

z hříchu a Rudé moře, z jehož vod byl Boží lid Izrael zachráněn, nepřátelé naopak zničeni. Žádná jiná forma vyznání vin nevzbuzuje tyto asociace.

Kyrie eleison.

Když se ráno modlil vyznavač boha slunce (Sol invictus) na střeše svého domu, volal: Kyrie, eleison. Když procházel Triumfátor Římským forem, všecken lid provolával: Kyrie, eleison. Když navštívil císař své město (Epiphania), ozývalo se slavnostní: Kyrie eleison. Kdo je pro nás ten Kyrios - Pán? V druhé kapitole listu Filipským je nám dána odpověď: „Bůh Ježíše Krista vyvýšil nade vše a dal mu jméno nad každé jméno, aby se před jménem Ježíšovým sklonilo každé koleno - na nebi, na zemi i pod zemí- a k slávě Boha Otce každý jazyk aby vyznával: Ježíš Kristus jest Pán.“ Do římské liturgie zavedl zvolání Kyrie eleison papež Gelasius (+ 496) a zařadil je na místo dnešních přímluv na konec bohoslužby slova. Takové Kyrie litanie mohly mít až 20 intencí. Řehoř Veliký (+ 604) je zkrátil s ohledem na devět andělských kůrů na 3x3 zvolání se vsuvkou Christe eleison. Dnes je zvykem zpívat Kyrie šestkrát. Tento zpěv je apelem na dobrotu císaře který přichází, jeho oslavou a prosbou k němu, obsahuje touhu a naději, je tedy adventem každého dne. DPJ

ÚMYSLY apoštolátu na měsíc ŘÍJEN

1. Za křesťany, aby neztráceli odvahu v útocích zesvětštělé společnosti, ale plni naděje svědčili o své víře.
2. Za věřící, aby kromě základní povinnosti modlitby za misie také na ně přispívali peněžními dary.
3. Za starší generaci, aby i skrze modlitbu růžence nacházela hluboký smysl tohoto období života.

FARNÍ

...RADA dne 22.9.2005

1. Alžběta Šturmová se na rok vzdává práce ve farní radě. Odjíždí na rok do Německa. P.Janáček jí poděkoval za dosavadní práci ve farní radě a popřál hodně štěstí.
2. Otázka místnosti pro práci pastoračního asistenta: prostor v sakristii bude nadále zachován pro pastorační činnost Davida Žofáka. V době malování a úprav zákristie sv. Martina - se (pokud to bude nutné) na tuto dobu přemístí jinam. O nebytový prostor po oddílu Větvíčky zažádá o.s. Naše Řepy a bude moci sloužit pro různé činnosti skupin dětí a mládeže.
3. žádost o zakoupení nového a výkonného vysavače do zákristie sv. Martina.
4. Na náboženství ve středu se přihlásilo 11 dětí. Příští týden budou osloveny školy. Informace o výuce bude uveřejněna též v řepských novinách (rodinné katecheze budou dál pokračovat jako minulý školní rok)
5. Martinský průvod se bude konat v neděli 13. listopadu od 17 hodin od kostela Svaté Rodiny. Zakončen bude u kostela sv. Martina. Návrh: u sv. Martina připravit představení mládeže a malý ohňostroj.

6. Řád sv. Martina – na říjnové FR se budou projednávat návrhy na udělení.
7. Vzpomínka na všechny věrné zemřelé – budeme slavit ve středu 2. 11. od 18 hod. u hřbitovní kaple, se svíčkami.
8. Projednán návrh dopisu ředitelům TV Nova a Prima ke zrušení vysílání reality show pro jejich nevhodnost. Podpisové archy v předsáli kostelů po mši v neděli.

Příští FR 20.10. od 19.30 hodin v DCB

FARNÍ KNIHOVNA

Naše farní knihovna bude otevřena každou 4. neděli v měsíci po skončení mše svaté (která začíná v 9 hodin) v klubu Domova sester boromejek (tam, kde se koná farní káva).

Seznam jednotlivých titulů a seznam autorů visí v předsíni kostela. V knihovně jsou tituly zaměřené na teologii, duchovní život, životopisy, beletrie, audiokazety s mluveným slovem nebo písničkami a dětské knihy.

Doba zapůjčení je 1 měsíc, je možné si jí však prodloužit. Prosíme čtenáře, speciálně ty, kteří už mají knihy půjčené velmi dlouho, aby je laskavě vrátili! Po předběžné domluvě s knihovnicemi se dají knihy vrátit i jinou než 4. neděli v měsíci.

Za tým tří knihovnic *B. Klápšťová a J. Slavíková*

M LÁDEŽ

PŘÍCHOVICE pátek 4. - neděle 6. listopadu 2005

Chystáme se na naši podzimní cestu do Centra mládeže v Příchovicích! Všichni mladí jsou srdečně zváni! Nahlašte se včas! Doprava: pravděpodobně auty. Cena: 400 Kč za vše (možnost dotace). Co tam? Výlety, hry, zpěv, mládež z různých koutů republiky a ještě mnoho dalšího, co ještě netušíme ani my sami... Přihlášky u Davida Žofáka

„PŘIJMOUT VYŠŠÍ VŮLI...“ Mirano

Minulý rok přijelo 40 mladých lidí z italského Mirana, v čele s jedním knězem, do naší farnosti – nabídnout své síly zdejším dětem a mládeži. Jejich nabídka byla tak vřelá a opravdová, že pokračovala až do letošních prázdnin, kdy mladí lidé z Řep byli pozváni do jejich rodného města strávit s nimi několik dní společných aktivit i rekreace. Kromě výletů, koupání, návštěvy Benátek a Dolomit bylo hlavním cílem společná služba italským dětem, kteří se v průběhu jednoho měsíce scházely, aby vytvořily něco hezkého pro sebe i pro druhé. My jsme se k této činnosti připojili v posledním týdnu. Měli jsme na starosti část sportovní a soutěžní skupiny, skupinu vytvářející skládky z papíru, předměty z korálků, a mnoha dalších materiálů, skupinu zpěvu, divadlo atd.

Dny postupovaly ve znamení činorodé a nadšené práce. Vše mělo vyvrcholit závěrečným programem na centrálním náměstí v Miranu, který byl plánovaný na tři

hodiny a kam se očekávalo, že přijde asi 2000 lidí. V den představení se ještě zkoušelo přímo na pódiu s aparaturou a osvětlením. Hodinu před začátkem se však přihnaly mraky a přímo nad námi začaly sršet blesky a velká průtrž mračen... Zvláště pro naše italské přátele to byl obrovský šok a zklamání. Tolik práce a času věnovali přípravě tohoto večera! I nás - Čechy pozvali právě tak, abychom se představení mohli účastnit a podílet se na něm a teď tohle...

Ten den pozdě večer jsme se sešli a don Silvio (kněz, který vede tamější mládež) řekl několik důležitých věcí: kolikrát v životě i my sami plánujeme nějakou mnohem důležitější věc, než je večerní představení a nějak to nevyjde a tehdy je třeba přijmout vůli vyšší než je ta naše... a pak nejde hlavně o to, jestli se uskuteční vždy to, co si naplánujeme, ale jestli do toho, co konáme, nasadíme vždy naplno své síly, fantazii i odpovědnost. Myslím, že prožít tento večer, mohlo znamenat pro mnohé z nás možná víc než týdenní exercicie na téma: přijetí těžkostí v našem životě. A co ještě zůstává? Vděčnost za úžasné pohostinství italských rodin, z kterého se můžeme učit..., vděčnost za lidi, kteří nám věnovali svůj čas ale i prostředky abychom společně prožili něco hezkého, vděčnost církvi pod jejímž pláštěm jsme se všichni schovali ve chvílích radosti ale i tehdy, když bylo nejhůř... DŽ

MIRANO a je vyhráno...

*Při příjezdu do Mirana
Otevřena velká brána.
Náš autobus jen co proklouz',
Strhl se k nám velký aplaus.*

*Grest v Miranu byl krásná chvíle
Dosti přidal naší síle.
Tělesné i duševní
Dopředu na mnoho dní.*

*Co je na tom ještě lepší:
Že ne totiž jenom nám,
Nýbrž všem těm osobám
S kterými jsme pracovali,
Jedli-pili-hodovali,
Co se dalo oslavili,
Zkrátka prima žili.*

*Velký dík patří rodinám
Jak srdeční v nich byli k nám.
A snad i my jsme přispěli
Radosti dětí i dospělých.*

*Plno smíchu zábavy...
Nemít tu vás
Sotva se vrátíme do Prahy...*

František K.

„ÚŽASNÉ DNY...“ Mirano

Celých těch deset dní v Itálii bylo úžasných. Italové mě znovu překvapili (stejně jako vloni) svým nadšením, energií a tím, že jdou do všeho naplno. Jako názorný příklad toho, uvádím svůj zážitek:

Celé dopoledne jsme byli na náměstí a připravovali závěrečný program. Chiara (Italka u které jsem společně s Kity bydlela) nás poslala napřed domů na večeři, protože ona tam ještě musela zůstat.

Právě jsme večeřeli výborné „pasta“, když se Chiara přiřítla domů. Začala rozrušeně mluvit se svou maminkou a bylo vidět, že něco není v pořádku. Začali jsme se teda ptát, co se stalo.

„It's raining,“ řekla Chiara se slzami v očích. A opravdu, podívali jsme se z okna a zjistili, že trochu kape. Začali jsme Chiaru utěšovat, že to určitě přestane. Místo toho však pršelo čím dál víc... V takovém dešti se závěrečný večer (na který se Italové tak pečlivě připravovali) nemohl uskutečnit.

Seděli jsme v garáži a čekali na zprávu od Dona Silvia. Venku vlastně už nepršelo - místo toho padaly obrovské kroupy a blesky křížovaly oblohu. Snažili jsme se vzájemně rozveselit, přinesli sušenky a udělali jsme si menší „Garage party“. To bohužel nic nezměnilo na tom, že se závěrečné představení nekonalo.

Další den se představení už nemohlo konat na náměstí (kvůli nějakým cyklistickým závodům), a proto se ho Italové rozhodli udělat v patronátu, kde sice nebylo tolik místa, ale bylo to lepší než nic. S neskutečným nasazením se znovu pustili do práce. V osm večer konečně začal program. Z dálky jsme však slyšeli hrozbu blížící se bouřky. A pak už to pokračovalo podobně jako předešlý večer. Nejdříve pár kapek, které se brzy rozrostly v hustý déšť. Proběhlo teprve osmé číslo a museli jsme se jít schovat do tělocvičny. Myslela jsem, že Italové budou smutní, ale pak jsem pochopila, že jim nezkaží náladu opravdu nic. Začalo se tancovat a panovala skvělá atmosféra, bylo to neuvěřitelné...

Nakonec se tedy představení nekonalo, ale Italové to dokázali hodit za hlavu i přesto, kolik práce do toho vložili. Bětka S.

„TAKOVÁ ZVLÁŠTNÍ RADOST...“ Kolín n.R.

Německo, Kolín nad Rýnem, srpen. Když si spojíte tyto tři skutečnosti, nemůže vám vyjít nic jiného než...Celosvětové setkání mládeže! Bylo to první setkání mládeže s naším novým papežem Benediktem. A jak jsem se do Kolína vlastně dostala? No, podala jsem si přihlášku, zaplatila a 14. srpna večer jsem se dostavila s báglem do ADCŽM Nazaret v Praze 4 Kunraticích. Seznámila jsem se tam s milými lidmi a pak jsme šli do kostela se pomodlit, zazpívat nějaké písně, na konci nám pan kaplan Mikuláš z Vlašimi ukázal místní specialitu „klanění andělů“. Pak jsme nasedli do autobusů a vyjeli – byla asi 1 hodina v noci.

Do Kolína jsme dorazili kolem poledne. Autobus nás nakonec zavezl ke škole, kde jsme měli bydlet. Tam se nás ujali němečtí volontéři a dali nám veškeré věci potřebné

k pobytu. Po chvilce volna se vyjíždělo směrem do centra ke kostelu sv. Anežky, kde jsme měli Národní centrum. Spolu s námi měli zde byli i bratři s Taize, kteří kostel vyzdobili celý dooranžova.

Druhý den jsme museli brzy vstávat, protože nám cesta k Anežce trvala asi hodinu. Nasnídali jsme se, pokecali s Italama (jo, oni s námi bydleli Italové, ze Sicílie) a vyrazili k Anežce.

Slovo setkání bylo „Přišli jsme se mu poklonit“. A organizátoři si pro nás připravili improvizované putování za čtvrtým králem. Následovala mše a pak oběd. Potom jsme si mohli vybírat z bohatého odpoledního programu – problém byl, že jsem se nemohla častokrát rozhodnout.

V pondělí jsem se tedy vydala k Dómu (to je Kolínská katedrála) a až tam jsem si vlastně uvědomila, že je to celosvětové setkání – u katedrály byly davy mladých z celého světa, mávali vlajkami, zpívali – skvělá atmosféra!

Z odpoledních aktivit jsem navštívila například koncert skupiny GEN ROSSO. Je to skupina lidí z celého světa, kteří šíří radost pomocí muziky. Musím obdivovat jejich výdrž. Po celou dobu se pohybovali po pódiu, skákali, tančili a hlavně zpívali. Nevím, jak to mohli vydržet.

Seznámila jsem se zde také s jednou dívkou na vozíčku z našeho autobusu a většinou jsem byla s ní (například i v Muzeu čokolády). Jeli jsme spolu i na Marienplatz, kde byla sobotní večerní vigilie a nedělní mše – to vše s papežem. Cesta tam byla velmi dobrodružná, protože jsme nešli s ostatními, ale jeli speciálními auty pro vozíčkáře. Nejdřív jsme ani nemohli najít místo odjezdu! Dva přestupy metrem, spousta schodů, ale všude lidé strašně milí a ochotní, kteří nám pomohli a ukázali správný směr. Báli jsme se, že přijdeme pozdě, ale nakonec jsme ještě museli čekat...

Když jsme dorazili na „Mariino pole“, šli jsme si najít sektor, do kterého patříme. Hodní milí Italové, kteří se usadili hned vedle nás, nám půjčili modrou igelitovou plachtu, na kterou jsme si dali karimatky a spacáky. Pak jsem šla sehnat jídlo. Když jsem se vrátila, přijel k našemu stanovišti takový nerudný pán na elektrickém vozíku i s rodinou a začaly problémy, které mi trochu pokazily den. Ten pán vůbec nehleděl na ostatní. Nakonec se Italové trochu smrskli a udělali jim prostor, aby si tam mohli dát spacáky. Ale pak už se všechno uklidnilo, přijel papež v papamobilu a začala vigilie. Byla moc krásná, i když jsem některým částem nerozuměla. Celé to bylo překládáno do světových jazyků, já jsem se řídila podle angličtiny, ale zjistila jsem, že toho ještě hodně neumím. Pak jsme se uložili ke spánku.

Ráno byla mše svatá. Bylo tam spoustu kněží... stejně se ale chodilo na přijímání ještě chvíli po skončení mše. Pak jsme vzali naše věci, vrátili plachtu a šli k východu, ale tady byl zase zádrhel. Východem č. 1 nás nechtěli pustit, protože měl tudy odjízdet papež, a tak jsme museli jít k východu č. 2, ale tam byla hrozná cesta, zvláště pro vozík. Naštěstí se celý odjezd autobusu opozdil o 2 hodiny – takže jsme to nakonec stihli. Na úvod jsme si zazpívali, pomodlili se zpívaný růženec s panem kaplanem, koukali se na film, povídali jsme si, vyměňovali adresy.... Ze setkání jsem si odnesla takovou zvláštní radost a vzpomínky, kupu vzpomínek. Ani vám je tu nemůžu všechny říct, to bych mohla napsat knihu a ani tam by se to všechno nevešlo. Už se těším na další setkání. *Anička D.*

DOMOV SV. KARLA BOROMEJSKÉHO

Vás zve na benefiční koncert

do klášterního kostela sv. Rodiny v Řepích
v úterý 25. 10. 2005 od 19:00 hodin

na koncert vokálního souboru **GESHEM**

řídí Marek Šlechta

zpěvy z Taizé

černošské spirituály

Výtěžek koncertu bude věnován na nákup polohovacích postelí pro pacienty a k zajištění provozu Domova.

Vstupné dobrovolné

RŮZNÉ SKLADNÍK DO FIRMY PA-MA

Od března tohoto roku se usídli v prostorách kláštera sester boromejek **firma PA-MA**, kterou vedou katoličtí křesťané z Moravy. Firma prodává střešní izolace, polykarbonáty a jiné podobné záležitosti. Hledá skladníka a prodejce (nejlépe z naší části Prahy, nejlépe z farnosti...) na plný úvazek. Kontakt: pan Kopic 736-624 384.

VTIPY

Slavný španělský kazatel zapomněl v rukávu kartu. Při kázání mu vyklouzla a spadla z kazatelny mezi lidi. Kazatel se nenechal vyvést z míry, ukázal na jednoho kluka a řekl: „Zvedni ji a řekni, co je to za kartu!“

Hoch poslechl a hlásil: „Eso srdcové.“

„Vidíte,“ pokračoval kazatel, „taková je dnešní mládež, katechismus nezná, ale karty ano!“

Život sv. Filipa Neri byl plný humoru a taškařic. Světec byl však současně mystikem, před svatostánkem upadal do extází a vznášel se přitom ve vzduchu. Jeden náhodný návštěvník kostela Sancta Maria Vallicella v Římě byl vyděšen, když ho takto uviděl. Šel za kostelníkem, který tam uklízel, a vzrušeně se ptal:

„Co-co-co to je?

„Ale to jenom náš otec Filippo je zase v extázi,“ nevzrušeně odpověděl kostelník a klidně pod ním dál zametal.

Svatý farář arský Jan Vianey jednou prohlásil: „Můj život je ohrožen, už mě léčí čtyři doktoři, jestli se k nim ještě přidá pátý, tak jsem ztracen!“

Mladička začínající katechetka nechala prvňáčky malovat jejich představu ráje. Malá Katuška nekreslí, zato se vytrvale hlásí a má po vyvolání dotaz:
A jak mám nakreslit Adama, aby nebyl sprostěj?“